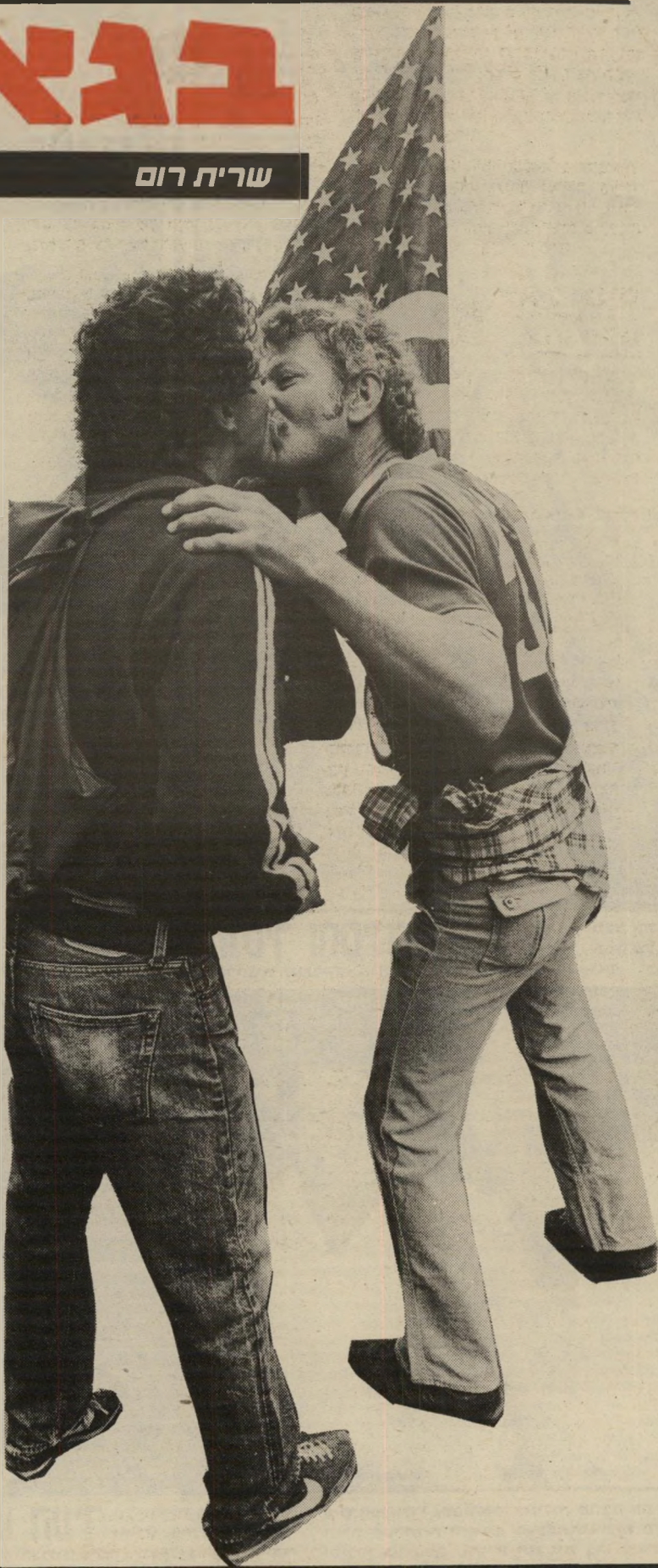

הבט אחורה

בגאווה

שרית רום

בעיתונים דווחו אירועי השבוע כקוריוז משעשע. גם הנשיא היה כסוד העניין. הוא התבקש לתת, בצורה זהירה כמובן, את ברכתו לפעילות האגודה לשמירת זכויות הפרט. חברי האגודה דווקא השתדלו לעורר יחס-יציבור לאירועים. הם ראגו לחזור ולאזכר את הכנס האחרון שנערך בצוותא בתל-אביב בהשתתפות פוליטיקאים. הכנס נרשם בתולדות ההומור-סכסואלים כישראל כאחת ההצלחות הגדולות ביותר. ולוא בגלל נוכחות אנשי הליכוד באירוע. אולם למרות יחסי-היציבור המאומצים נסגרו כל האירועים של הקהילה לתיקשורת. עדי,

זוגות-זוגות הם יושבים באולם הריק רים של מועדון סטרו התל-אביבי. יום השישי — כמעט שיאן של חגיגות שבוע הגאווה ההומור-סכסואלי והלסכי בארץ. זוגות של גברים, זוגות של נשים יושבים להם בחושך וצופים בדממה בסרטים בעלי זיקה ההומור-סכסואלית. על המסך קטעים מסדרה בריטית העוסקת בנושא העליונים. מימין לוחש מישהו: "את, תראה איזה חתיך שהוא, אולי נסדר לו כרטיס שיכוא צפת אלינו, לארץ הקודש?" צחוק משותף. "אני מוכן גם לממן לשחקן כרטיס במחלקה ראשונה, שרק יבוא."

לונדון, פאריס, ניו-יורק וסן-פרנסיסקו חגגו השבוע. לרחובות יצאו תהלוכות רבות-משתתפים. הטלוויזיה צילמה. העיתונים פירסמו, ובתל-אביב אין ויקוסים, גם תהלוכה אין. רבים מבין החבר'ה — המינוח הנפוץ בין חברי הקהילה ההומור-סכסואלית להגדרת עצמם — לא שמעו על קיום החגיגות ועל שבוע הגאווה.

יוסי ואלרד ניסו לברר עבורי במשך כמה שעות את השעה והמיקום המדויק של חלק מהאירועים. יוסי ואלרד הם מהחבר'ה. כבר הרבה שנים הם ההומור-סכסואלים מוצהרים. "על איזה אירועים את מדברת?" שאל יוסי, מופתע. "מי מארגן את זה. בכלל, ומי את חושבת ישתתף? אנחנו, החבר'ה בארץ, לא חוגגים. אין לנו שום סיבה לחגוג." גם אלרד, עסקן למחצה, שכתב כמה

**בלי שהרגשתם
נגמר לו שבוע
הגאווה
ההומור-סכסואלי.
החבר'ה
היו נליכר
גאים עד שאף
אחד לא הסכים
להצטלם. גם לא
להתראיין בגלוי.
נתראה בשנה
הבאה**

מאמרים בעיתון-ההומור-סכסואלים סנועים לא יודע על מה אני מדברת. כן, שמעתי במעורפל על משהו שהולך להתרחש. לא קיבלתי הזמנה. לא הודיעו לי רבר. אולי כי יודעים שאני כבר התעייפתי מלנסות ולארגן את החבר'ה לפעילות משותפת."

התחושה שהם מעבירים היא שאין סיבה לחגיגות. כיום השבת האחרון הגיעו 50 חבר'ה לכינוס על חוף הים, צפונית לחוף הילטון. מיפגש חברים והאזנה למוסיקה קלאסית. יוסי ואלרד לא היו שם. לא שמעו על הקונצרט. צלם העולם הזה, שהגיע לצלם, גורש בועם. אין גאווה ולא רוצים תמונות. מה יגידו כמישפחה?

לא בישראל, לא עכשיו

אילן שיינפלד, משורר, סופר ועיתונאי, מונולוג:

אני מתייחס אל ההומור-סכסואליות כאל תבנית מחשבה חברתית. זוהי תווית נוחה, שבאמצעותה החברה מתייקת אנשים שאורח-חייהם ודרך אהבתם שונים מן הנורמה המקובלת. כל התוויות האלה הן חסרות-ערך. תפיסות אלה נובעות מתוך נוחות, שנועדה לשמור על המירקס החברתי הקיים, ולא מתוך אמת. כל אדם יכול להימשך לכל בני-האדם. אלא איש בידינו את יכולת הבחירה לממש נטיה מסויימת. זוהי בחירה הנעשית על ידי האדם במודע או שלא במודע.

לכן, יש הבדל בין נטייה הומו-סכסואלית לבין אורח-חיים הומו-סכסואלי. יכול להיות אדם, הנמשך בשלב מסויים בחייו לבני שני המינים, אך מטעמים שונים כגון חינוך, מחדים

מפעילי האגודה לשמירה על זכויות הפרט, ערכה התייעצות טלפונית רבת-משתתפים עם הקולגות לפני שאישרה את השתתפותי רק תנאים מוקדמים, של צופה בלבד, ללא אפשרות לראיין את המשתתפים, איפשרו, בסופו של דבר, את ההשתתפות.

"מה יש לי להתגאות?"

ר ותי, לסבית מוצהרת זה שנים, אומרת: "אני לא יודעת מה האינטרסים של פעיליה-האגודה, בכסיסם של הרעיונות,